

دلداری خدا به یک «مادر» در قرآن / ما فرزندت را به تو باز می‌گردانیم

خداوند در داستان نجات حضرت موسی(ع) از چنگال فرعونیان آن زمان که کودکان پسر را می‌کشتند راه نجات موسی(ع) را به مادرش آموخت و با دلداری به او فرمود: «نترس و غمگین مباش که ما او را به تو باز می‌گردانیم».

خداوند در داستان نجات حضرت موسی(ع) از چنگال فرعونیان آن زمان که کودکان پسر را می‌کشتند راه نجات موسی(ع) را به مادرش آموخت و با دلداری به او فرمود: «نترس و غمگین مباش که ما او را به تو باز می‌گردانیم».

خبرگزاری فارس-گروه فعالیت‌های قرآنی: خداوند در داستان نجات حضرت موسی(ع) از چنگال فرعونیان آن زمان که کودکان پسر را می‌کشتند و شکم مادران باردار را می‌دریدند؛ به صورت ویژه‌ای از مادر این پیامبر بزرگ الهی یاد می‌کند.

ابتدا تلاوت این آیات را که به زیبایی توسط استاد مرحوم «مصطفی اسماعیل» اجرا شده است بشنوید.

تلاوت آیات 3 تا 25 سوره مبارکه «قصص» توسط «اکبرالقراء»/ دانلود کنید

آنچه در این ماجرا که مشتمل بر آیات 7، 10 و 13 سوره مبارکه «قصص» و 38 تا 40 سوره مبارکه «طه» است جلوه‌گری می‌کند احترام ویژه خداوند به احساسات مادرانه، مادر حضرت موسی(ع) است.

خداوند ابتدا در آیه 7 سوره مبارکه «قصص» می‌فرماید: «وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّ مُوسَىٰ أَنْ أَرْضِعِيهِ فَإِذَا خَفْتِ عَلَيْهِ فَأَلْقِيهِ فِي الْيَمِّ وَ لَا تَخَافِي وَ لَا تَحْزَنِي إِنَّا رَادُّوهُ إِلَيْكِ وَ جَاعِلُوهُ مِنَ الْمُرْسَلِينَ؛ ما به مادر موسی الهام کردیم که او را شیر ده و هنگامی که بر او ترسیدی وی را در دریا (نیل) بیفکن، و نترس و غمگین مباش که ما او را به تو باز می‌گردانیم، و او را از رسولان قرار می‌دهیم».

همانگونه که در آیه فوق می‌بینید خداوند پس از اینکه به مادر حضرت موسی(ع) الهام کرد که برای نجات او از دست فرعونیان فرزندش را به داخل نیل بیندازد؛ با جمله «وَ لَا تَخَافِي وَ لَا تَحْزَنِي إِنَّا رَادُّوهُ إِلَيْكِ؛ و نترس و غمگین مباش که ما او را به تو باز می‌گردانیم» مرحمی بر دل ترسیده و محزون این مادر می‌گذارد و احساسات مادرانه او را در می‌یابد.

مادر موسی علیه‌السلام فرزندش را به امواج نیل سپرد اما بعد از این ماجرا، طوفانی شدید در قلب او وزیدن گرفت؛ جای خالی نوزاد که تمام قلبش را پر کرده بود کاملاً محسوس بود؛ نزدیک بود فریاد کشد و اسرار درون دل خود را برون افکند؛ نزدیک بود نعره زند و از جدائی فرزند ناله سر دهد.

در آیه 10 همین سوره مبارکه خداوند می‌فرماید: «وَ أَصْبَحَ فُؤَادُ أُمِّ مُوسَىٰ فَارِعًا إِن كَادَتْ لَتُبْدِي بِهِ لَوْلَا أَن رَّبَطْنَا عَلَىٰ قَلْبِهَا لِتَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ؛ قلب مادر موسی از همه چیز (جز یاد فرزندش) تهی شد و اگر قلب او را به وسیله ایمان و امید محکم نکرده بودیم نزدیک بود مطلب را افشا کند».

در ادامه، قرآن کریم پس از اشاره به اینکه محبت حضرت موسی(ع) را در دل جناب آسیه(س) می‌اندازد تا او را از شر فرعون حفظ کند و کاری می‌کند که موسی(ع) شیر هیچ دایه‌ای را به جز مادرش نخورد، می‌فرماید: «فَرَدَدْنَاهُ إِلَىٰ أُمِّهِ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَ لَا تَحْزَنَ وَ لَتَعْلَمَنَّ أَنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَكِنْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ؛ ما او را به مادرش بازگردانیم تا چشمش روشن شود و غمگین نباشد و بداند وعده الهی حق است ولی اکثر آنها نمی‌دانند».

در آیات 38 تا 40 سوره مبارکه «طه» نیز خداوند همین داستان را برای حضرت موسی(ع) بازگو می‌کند و می‌فرماید: «...فَرَجَعْنَاكَ إِلَىٰ أُمِّكَ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَ لَا تَحْزَنَ...؛ ما تو را به مادرت بازگردانیم تا چشمش به تو روشن شود، و غمگین نگردد».